

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • IX. évfolyam, 1. szám • 2015. Pünkösd

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

???

???

???

???

???

???

???

♦ Ázsia/Laosz

2015-ben három papot szentelnek a laoszi egyházban. „Ez nagy remény és kegyelem mindannyiunk számára” – mondja Luang Prabang apostoli vikáriusa, Mons. Tito. Egyetlenegy paptársa van az egész vikariátusban, ahol 2600 hívőt kell ellátniuk a hat plébánián. A hívek is várják az új papokat, főleg északon, a thaiföldi és myanmari határ mellett. Vannak további hivatások is: Pakseben nyolc, Savannakhet-ben öt és Luang Prabang-ban három seminaristánk van” – mondja a vikárius. A papszentelés ünnepi eseményére meghívják az apostoli nunciust Bangkokból, és más ázsiai püspököket is. Laosz 6 milliós lakossága többségében buddhista, a keresztények egy %-ot tesznek ki, ebből 45000 katolikus. A négy apostoli vikárius mellett 14 katolikus pap van az országban. (Fides)

♦ Afrika/Kenya

Egyházmegyéik és rendi kongregációk tulajdonában lévő, eddig megműveletlen szántóföldek ezentúl a bennszülött farmerek rendelkezésére állnak, hogy élelmiszert termeljenek rajta. Ezt a kenyai Pápai Missziós Művek nemzeti igazgatója, Celestino Bundi atya jelentette ki. Szerinte ezzel a kezdeményezéssel Ferenc pápa felszólításának tesznek eleget, aki a szegények megsegítésének új formáira buzdított. „Ismert tény, hogy világszerte elég magasak az aktuális termelési számok, de mégis milliók éheznek és halnak éhen. Ez, kedves barátaim, valódi botrány. Kell egy utat találnunk,

amely minden egyes ember számára lehetővé teszi, hogy élvezze a föld gyümölcseit” – mondta a pápa a FAO 38. gyűlésén. (Fides)

♦ Amerika/Peru

Angelo Amato bíboros, a Szentté Avatások Kongregációjának prefekta augusztusban boldoggá avatja Chimbote egyházmegyéjében azt a három misszionáriust, akiknek mártíromságát hivatalosan is elismerték: a két lengyel ferences szerzetest és az olasz egyházmegyes papot, akiket 1991-ben gyilkoltak meg. Ezt a chimbote-i püspök jelentette be egy sajtókonferencián. „Ezek a papok egy olyan hitről tanúskodnak, amely annyira erős, hogy sohasem vesz el.” (Fides)

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Ferenc pápa üzenete a missziós világnapra	4
Megnyilatkozások a misszióról	5
Máltai cserelátogatás	6
5 éves a magyarországi Szent Gyermekség Műve	7
Gyermekemisszió egy egyházmegyei koordinátor szemével	8
A gyermekemisszió szárnyai	9
Rejtvény	10
A gyermekek misszióra nevelése	11
„Örüljetek az örvendezőkkel, és sírjatok a sírókkal!” (Róm 12,15)	12
5 év, 5 ajándék	13
Bemutakozik az encsi gyermekemissziós csoport	14
Szülői szemmel a Szent Gyermekség Művéről	15
Út a Szent Gyermekség Művétől az Ifjúsági Missziós Társulathoz	15
Vállvetve egy jobb világ felé	16
A pakisztáni katolikus egyház helyzetéről	17
A Pápai Missziós Művek a papnövendékek képzéséért	18

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Benven Sebastian Madassery svd, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmisszio@gmail.com
 www.papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Íróasztal

Napjainkban egyre többet hallunk és olvasunk keresztények elleni támadásról a világ különböző pontjain. Nem véletlen, hogy ezek a tragédiák történnek. A Mester előre megmondta ezt. „Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (Jn 15,20)

Ha a Krisztusba vetett hitünk miatt és az ő tanítása miatt szenvednünk kell, akkor örömmel és örvendező szívvel tesszük azt. Ha valaki lélekben és igazságban követi Jézust, a világ gyűlölni fogja, mert Jézust előbb gyűlölte, mint minket.

Sajnos a világ még mindig vak és tudatlan. A történelem is azt bizonyítja, hogy minél nagyobb erővel elnyomja a

világ Jézust és az ő követőit, annál megszaporozottabb erővel emelkedik fel és növekszik az Ő közössége, az Egyház a világban. Így az üldözés áldás és nem átok számunkra. Csak tudja meg a világ, hogy üldözéssel nem lehet gyengíteni az Egyházat a földön! Mi a Feltámadottba vetett hitnek a gyermekei vagyunk és legyőzhetetlenek. Mert Ő egyszer s mindenkorra legyőzte a világot és a vigasztaló Szentlélek velünk van. Erősítsen meg bennünket ez a hit, és soha ne ijedjünk meg az üldözéstől. Áldott pünkösödöt kívánok mindenkinek!

P. Benvin Sebastian Madassery SVD

a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ Európa/Németország

A XX. század vértanúira való emlékezés céljából megjelent a Német martirológium 6. kiadása, „Krisztus tanúi” címmel. Ezzel a német katolikus egyház Szent II. János Pál pápa kérését teljesíti, aki a 2000. Szent-év meghirdetése alkalmával kérte, hogy tartsuk emlékezetünkben a XX. század mártírjait. A német püspöki konferencia megbízásából prof. Dr. Helmut Moll prelátus egészítette ki az 5. kiadást a múlt századi vértanúk és erőszakos cselekmények áldozatainak - köztük 60 német misszionárius - életrajzával. Őket Pápua Új-Guineában, a Fülöp-szigeteken és Közép-Amerikában gyilkolták meg. A 900 katolikus mártír történetének összeállítását 1994-ben indították el. Négy csoportot vizsgáltak: a nácizmus vértanúit; a kommunizmus vértanúit; lányok, asszonyok, szerzetesnők és védelmezőik „martyrium puritatis”-a (tisztaság vértanúsága) és a missziós területek vértanúit. (Fides)

♦ Óceánia/Pápua Új-Guinea

„Menjetek és hirdessétek mindenkinek” - ez a Pápua új-guineai és Salamon-szigeteki püspöki konferencia 5 éves lelkipásztori tervének címe, amelynek a misszió a súlypontja. Ahogy a püspöki konferencia titkára mondta: „Az összes egyházmegyénk, plébániánk és szervezetünk meg fogja találni az utat ennek a tervnek a megvalósításához.” Minden egyházmegyében ismertetik a lelkipásztori tervezetet. Minden egyházmegye a helyi adottságok tükrében mérlegeli, hogyan lehet ennek a tartalmát a lehető legjobban átültetni a valóságba. Végül bemutatják a szerzetesek vezető testületének, mert - főleg a szerzetesek évében - tagjaik sok egyházmegyében, plébánián és szervezetben vannak jelen, és aktívan hozzájárulnak a terv megvalósításához. „Jézus azt mondta az apostoloknak és mi ma azt mondjuk az egyházunknak: menjetek a világba és hirdessétek az Örömhírt. Ez ma a mi feladatunk” - fejezte be a püspöki konferencia titkára. (Fides)

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

- www.papaimisszio.hu**
 • pmmmisszio@gmail.com
 • Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest,
 Jókai Mór u. 14.
 • Tel.: (06-1) 226-4610

Beszélgetés Majnek Antal munkácsi megyéspüspökkel

Kérem Püspök atyát, hogy ossza meg olvasóinkkal tapasztalatait a beregújfalui új kápolna és közösségének életével kapcsolatban.

– Maga a kápolna gyönyörű szépen sikerült, a legjobb imaházunk a hat cigánymisszió között, és ők is büszkék erre. Amikor én oda megyek, a kápolna általában tele van az asszonyokkal és a gyerekekkel, és néhány férfival – de férnének oda még többen is. Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy nem igazán tudjuk megszólítani a férfiakat, ők még vasárnap is dolgoznak. Kevés az alkoholist, hála Istennek dolgoznak, nagyon sokat küzdenek, fáradnak, izzadnak a megélhetésükért, ők a kisebbségek ki-sebbsége.

Az államtól minimális gyermekvállalási segítséget kapnak, ami az évek során a pénz romlásával elértéktelenedett. Nem a segély miatt fogadják el a következő gyermeket – hála Istennek, nekik ez természetes. Szeretik a gyermekeket és a nagy családot. Foglalkozni kell velük, tanítani kell őket, az evangélium Jézusát kell behozni az ő szívükbe.

Az idei év gyermekmissziós projektje az egyik ráti gyermekotthon bővítésének támogatása. Hogyan fognak a kis imák és kis áldozatok a gyermekotthon javára válni?

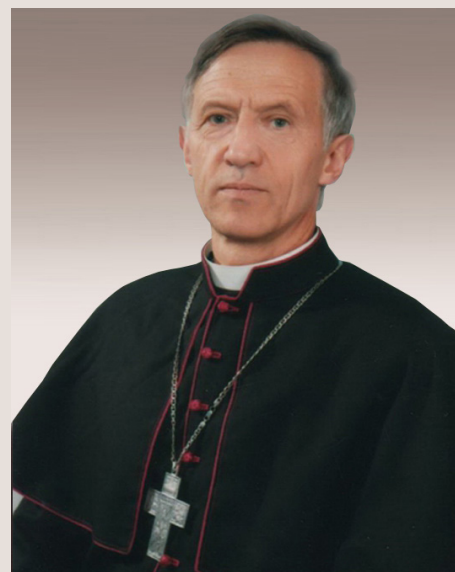
– A kilenc kárpátaljai gyermekotthonunkból a három ráti felkapott lett, mert példaértékűen összefogott az ottani három család és a segítők. Nagyon szép, igazi imádságos, munkás közösséget hoztak létre az évek során, és ez látszik a gyerekeiken, sőt még a faluban is érezhető ennek a pozitív hatása. Erősítik a magyar iskola tanulóinak létszámát, a falu jó hangulatát, és sokan szívesen jönnek onnan is segíteni őket. Volt, hogy a falu összes gyereket összehozták a közösségi házukba. Valóban nagyon jó helyre kerül minden kis áldozat, bár a többi gyermekotthonunk is támogatásra szorul.

A ráti projekten kívül hogyan lehetséges segíteni a nehéz helyzetbe került, elszegényedett kárpátaljai családokon?

– Rögtön azt mondanám, hogy Magyarország hatalmas segítséget küldött a szegényeinknek és rászorulóinknak. Azonban nem csak a mieinknek – mi soha nem állunk meg a templomunk, a felekezet, sőt a nemzet határánál sem. Mi nem kérünk, eddig se kértük az adományokat, hanem az egyház, a katolikus karitás, a különböző szerzetesrendek és egyéb kisebb szervezetek, civilek ajánlották fel.

Várnunk kell még néhány hónapot, félévet legalább a segítség hatásának vizsgálatával, hiszen a nyári hónapokban még nem lesz igazán érezhető a hatás, főleg a magyarok körében. Ők nagyon szorgalmasak és a mezőgazdaságból élnek sokan, ezért, itt azt hiszem, éhínség még nem fenyeget minket, hála Istennek. Nem tudjuk még, mi lesz a távolabbi időkben, hiszen állandóan romlik a gazdasági helyzet, a dolgozók, a nyugdíjasok és a családok egyre rosszabbul élnek. Majd ősszel és a tél elején fogjuk látni a megnövekedett szükségletet és az esetleges csökkenő segítséget. Mindenesetre, ha én kérni fogok, akkor az ukrán állam vezetésétől fogok kérni, és nem csak a mieinknek, hanem az ország összes szegényének.

Számomra megdöbbentő titok, misztérium, hogy máshonnan csak úgy adnak segítséget, ha azt a háborúra költik és nem a szegényekre. A milliárdosok persze a vagyonukat megtöbbszörözik és a háborúból gazdagodnak meg. Egy vigasztaló van csak, hogy eljön a Mesiás országa, semmi más reményt nem látok. Csak a drága Jézusban reménykedek, aki el fog jönni, és az ő szép orszá-

gában majd, ahogy ezt 2000 éve meghirdette, lesz minden szegénynek, minden sírónak vigasztalás és kielégítés, és persze lesz igazságszolgáltatás is.

Ha jól értem, akkor terjesszük ki kis imáinkat a kárpátaljai emberek mellett az ukrajnaiakért is.

– Nem kicsinyeljük le a kis imákat, főleg a kisgyermekek imáit. Az ártatlanok imáit a Jóisten biztos, hogy mindig meghallgatja! Előre is köszönjük nekik, és az Úr isten gazdag áldását kérjük rájuk, hogy őrizzék, értékeljék a békét, és ne legyenek elégedetlenek, különösen anyagi szempontból. Ha egy-két hétig, hónapig itt laktának, biztos sokkal hálásabb volna minden nyugat-európai vagy magyarországi gyermek a saját helyzetét látva.

Az interjút készítette: Bágya János

Visszhang

Beszélgetés Bunda Szabolccsal

A 2013. évi Gyermekmissziós projektünk a beregújfalui cigánytelepen épülő új kápolna támogatása volt. A korábbi cikkeinkben erről a nagy vállalkozásról több alkalommal is hírt adtunk. Most, néhány év után felkerestük Bunda Szabolcsot, aki a helyi cigánypasztorációt segíti.

Kérlek, beszélj a munkádról, az itteni hitéletéről, mi történt az új kápolna felszentelése óta?

– Háromgyermekes családapák vagyunk, beregszászi. Majnek Antal püspök atya úgy 7-8 éve kért meg, segítsék az atyáknak, hogy a cigánypasztorációt szépen, gördülékenyen tudjuk végezni. Ez a segítség lényegében abban áll, hogy hittanórákat tartok a helybéli cigánygyerekeknek, illetve minden második vasárnap igeliturgiát is tartok itt ebben az új kis kápolnában. János atyával, a jelenlegi plébánossal felváltva járunk ki, így váltakozva van szentmise vagy igeliturgia. A hittanórákat elsősorban a gyerekeknek tartom és felkészítőt is tartok elsőáldozásra. Sok csoportom volt már. Lemorzsolódás a felnőttek közt figyelhető meg, a gyerekek többnyire hűségesen járnak, sőt van olyan gyerek, aki az első-

áldozás után is tovább jár hittanórákra, mert annyira érdekesnek tartja, és annyira jól érzi magát itt a közösségben.

Mennyien vannak a hittanórákon, liturgiákon, szentmiséken?

– A hittanórákon rengeteg gyerek van, ők mindig jönnek, van egy éhség bennük. Közösségileg máshol nem nagyon foglalkoznak velük, de ha látják, hogy összegyűjtöm a nagyobbakat, jönnek a kicsik is, és fordítva. Ilyenkor nagy itt a nyüzsgés-forgás. Nagyjából 50 gyerekkel foglalkozom, ebből az elsőáldozók száma 12-15. Az igeliturgiára és a szentmisére főleg az asszonyok és a gyerekek szoktak járni, a férfiak általában csak ritkábban jönnek.

Azt látom itt az emberekben, hogy örülnek, és nagyon értékelik az új kápolnát. Az előző kis vályog kápolna ugye

összedőlt, nem volt jó alapja, másfél évig nem volt hová menni, ezért családoknál gyűltünk össze. Alig fértünk el a hideg téli napokon, de kitartottak, jöttek és együtt imádkoztunk. Most, hogy elkészült ez a kápolna, van hova jönni. Jóval többen vannak, főleg ünnepeken, akkor szinte mindig tömve van, még a férfiak is eljönnek.

Az interjút készítette: Bágya János

Idős asszonyként is gyermekmissziós vagyok!

Felkerestük a 86 esztendőes Bacsa Istvánné Szilágyi Magdi nénit, és kértük, meséljen gyermekkori missziós életéről

Emlékszik Magdi néni, hogy missziós gyermekként mivel foglalkoztak?

– Békés megyei kis faluban, Hunyán születtem 1929-ben. Falunk előbb Kondorostanya, majd Endrődszentlászló néven Endrőd része volt. Tudomásom szerint a később mártírhálalt halt plébános, Iványi György atya hozta létre a gyermekmissziót, majd Betucher Ferenc atya folytatta.

Nagyon szegény idők voltak gyermekkoromban: világválság, aztán a háború borzalmi. Ezekben a nehéz időkben próbáltunk mi, szegény falusi gyermekek segíteni a nálunknál is szegényebbeknek. Missziós tagkönyvünk nem volt, de volt a templomunkban egy kis néger gyereket ábrázoló „bólogatós persely”. Ha egy aprópénzt dobtunk bele, a kis néger bólintott egyet. Ide dobtuk be a magunk kis adományait, filléreit. Emellett természetesen imádkoztunk a misszionáriusokért, a missziós munka sikeréért, a missziós atyákért, szerzetesekért és a missziókban élő szegény gyermekekért. Nagy összegeket nem tudtunk gyűjteni, de amit adtunk, jó szívvvel adtuk, s a hónap első vasárnapján lelkesen énekeltük a missziós himnuszt, míg ki nem mentünk a templomból.

Mit gondol, miért fontos a misszió?

– Azért tartom fontosnak, mert keresztényi cselekedet másokon segíteni. Imádkozni azért, hogy a missziósok munkája által minél többen megismerjék a kereszténységet, Jézus Krisztust és Krisztus szavát: „Amit a legkisebbek közül egynek is tesztek, azt nekem teszitek!”

Örül-e annak, hogy újraindult a gyermekmisszió hazánkban?

– Alig tudom kifejezni az örömet, hogy tovább él az, amit mi sok évtizeddel ezelőtt csináltunk! 2012 nyarán került Endrődre Czank Gábor atya. Gyakran meglátogatják őt a makói missziós gyerekek, így tudtam meg, hogy a gyermekmisszió

újraindult Magyarországon. 1999-ben a hunyai kis templom porig égett kis „bólogatós négerünkkel” együtt. Gondoltam, örökre odaveszett még az emléke is, hogy mi milyen lelkes tagjai voltunk ennek a kis csapatnak. És lám, már idős fejjel, örömmel láthatom, hogy tovább él a missziós szellem. Gábor atya minden évben hoz Makóról missziós naptárt, ezzel is támogatjuk a missziót. Valahányszor ránézek, látom rajta a boldog afrikai, ázsiai gyerekeket, nagy az örömöm, hogy ma is vannak kis missziósok, akik segítenek rajtuk.

Elmesélné-e egyik misszióval kapcsolatos élményét?

– Betucher Ferenc atya korábban katonamester volt. Az első világháborúban kilőtték a lovat alóla, leesett a nyeregből, s a ló ráesett. Akkor, ott megfogadta, ha megmenekül, Krisztus katonája lesz. Így is történt. Papként belőlünk, akkori szegény hunyai gyermekekből szervezett „hadsepreget” Krisztusnak, akik nem fegyverekkel, hanem imádsággal és apró lemondásainkkal küzdöttünk a nálunknál is sokkal szegényebbekért. Büszke vagyok, hogy idős emberként is gyermekmissziós lehetek. Szeretettel őrzöm a Fidelis nővértől kapott, Sebastian atya aláírásával ellátott tagkönyvet és az ötszínű missziós rózsafüzért, amelyen naponta imádkozom a misszionáriusokért és a szegény gyermekekért.

Emlékszik missziós himnuszuk szövegére?

Szent zászlóddal elindulunk,
Kis Jézus, veled maradunk!

Akarjuk mi a lelkeket,
A kis pogány gyermekeket,
Megmenteni szegényeket.
Szegények, el ne vesszenek,
A kis pogány gyermekeket,
Megmenteni szegényeket!
Hogy sok kis pogány jusson Mennybe,
Boldog legyen mindörökre!

Akkoriban a missziók nem csupán a szegénységben élő gyermekek megsegíté-

sét célozták, hanem a hitetlenek, „pogányok” misszionálását is. S talán jó munkát végeztünk imádságainkban, mert ma már olyan országokból jönnek papok és szer-

zetesek hazánkba, melyek régen missziós területek voltak! Ugye milyen nagyszerű dolog ez?

Mit üzen a mostani kis misszionáriusoknak?

– Azt üzenem nekik, hogy soha ne feledkezzenek el a fogadalmukról. Imádkozzanak naponta a misszióért, a szegényekért, a hitetlenekért. Imádkozzák a kis ötszínű rózsafüzért, hogy mind az öt kontinensen éljen a misszió szelleme, és a Jóisten áldása kísérje a missziót, a misszionáriusokat, s főleg azokat a szegény gyermekeket, akik megsegítésére ez létrejött. Soha ne felejtse, hogy bármi jót tesznek másnak, azt magának Jézus Krisztusnak teszik!

Az interjút készítette
Czank Gábor

Legyen hol élniük...

Projektbeszámoló

A Szent Gyermekség Műve 2014/2015. évi projektjével kapcsolatban márciusban látogatást tettem Kárpátalján. Célja elsősorban találkozás és beszélgetés volt, hogy pontos képet kapjunk a támogatásra kiszemelt leendő gyermekotthonról és a jelenlegi kárpátaljai viszonyokról.

A projektünk kapcsán beszélgettem Fehér Ferencel, a Szent Márton Karitászigazgatójával, Bíró Árpáddal és feleségével, Máriával, a Ráti Szent Mihály Gyermekotthon projektvezetőjével, és az otthon nevelőivel.

Kérem Fehér Ferenc igazgató urat, beszéljen nekünk a kárpátaljai gyermekotthonokról.

– Hat településen - Rát, Rahó, Munkács, Huszt, Nagyberezna, Szerednye – kilenc gyermekotthonunk van, melyek mind családtípusúak. Ez azt jelenti, hogy a házaspárok a saját gyermekeik mellé örökbe fogadnak 5-10 árva gyermeket, és nevelik őket, amíg nem érik el az önálló felnőttkort. A gyermekotthonaink családjai Kárpátalja-szerte 12 saját gyermek mellett 63 örökbefogadott gyermeket nevelnek. A Szent Márton Karítással nekünk ebben az a dolgunk, hogy felépítsük ezeket a házakat; hogy min-

denben segítsük azokat a helyieket, akik ezzel foglalkoznak; megkeressük a nevelőszülőket; segítsük az örökbefogadási eljárást. 1999-től 2006-ig a házaknak a működését is a karitásznak kellett finanszírozni, 2006-tól viszont az állam támogatni kezdte ezeket az intézményeket. Ennek köszönhetően mentesültünk a teherrel, és tudtunk aztán még több házat felépíteni vagy megvásárolni.

Mikor és hogyan jött létre a gyermekotthon? – kérdeztem a Bíró házaspárt, a ráti gyermekotthon vezetőit.

– Mária: Majnek Antal püspök atya 2003 őszén felkért minket, hogy hozunk létre egy gyermekotthont itt Kárpátalján, Molnár Miklós ráti plébános atya pedig felajánlotta ezt a területet a leendő gyermekotthon számára. 2005-ben jegyezték be hivatalosan mint családtípusú gyermekotthont. 2006 őszére már készen is lett az első lakóházunk.

Egy fiatal házaspár vállalta el az árva gyermekek nevelését, saját gyermekük ekkor még nem is volt. 2007-re lett kész a második lakóház, oda is egy ráti házaspárt sikerült találnunk, akik 8 gyermeket fogadtak be a kettő sajátjuk mellé. 2008-ra készült el a közösségi házunk, és 2009-ben lett költözhető a harmadik ház, ahol szintén egy ráti házaspár vállalta a nevelőszülőiséget. Ők 9 gyermeket nevelnek a 2 sajátjuk mellett. Ezekben az években, nagy örömről, a püspök atya minden évben eljött házat szentelni. A mai napon 24 gyermeket nevel a 3 házaspár a 6 sajátja mellett.

A negyedik ház falai már állnak, ablakok, ajtók is a helyükön vannak, hol tartanak a munkálatok, milyen feladatok várnak még rátok?

– Árpád: Rengeteg munka kell még ahhoz, hogy lakható legyen az épület. A belső rész is kopár falakat rejt még

csak. Hiányzik még például a burkolás, parkettázás, a belső ajtók és egyéb asztalos munkák, a fürdőszobai, konyhai felszerelések, a fűtésrendszer kiépítése, a teljes bútorzat és berendezés.

Milyen nehézségek és milyen örömek adódtak az évek során? Milyen érzés nevelőszülőnek lenni? – kérdeztük Juhász Árpádot és Szilviát, a ráti 2. gyermekotthon nevelőszülőit.

– 2007 decemberében költöztünk be a házba és azóta sok látogatót fogadtunk. Nagyon sokszor szembesültünk az első kérdéssel. Épp a hetekben gondolkodtam azon, hogy amikor ezt kérdezik tőlem, azt kell mondjam, hogy nem könnyű, vannak nehézségek, és tényleg ebben annyi év munkája benne van. A nehézségek mellett az első öröm, amikor az „idegen” gyermek anyukának meg apukának szólít minket. Aztán ők olyan bizalommal vannak felénk, annyira haza tudnak jönni, hogy ez nagyon jóleső érzés. Talán még a saját édes gyermekünk sem mondta annyiszor, hogy köszönöm, vagy bújtt volna oda hozzánk, hogy megöleljen. Egy csésze teát, egy szem vitamint, mindent, a legapróbb dolgokat is meg tudják köszönni. Nagyon hálásak, és ez sok örömet ad.

Milyen sorsú gyermekek élnek a családokban?

– A gyermekek nagyon változó élethelyzetekből jöttek. Van olyan, aki elveszítette a szüleit, van, akit szülőszobán hagytak és semmit sem tudunk a családjáról, és van, akinek a szülőjétől megvonták a gyámsági jogokat.

A gyerekek egy részét az ukrán állami árvaházból hoztuk ki. Több év után jöttünk rá, hogy a szerintünk legnehezebben

kezelhető gyermekeket adják nekünk. Az elején nehéz velük, de aztán a családi élet és a szerető közösség hamar megváltoztatja őket. Nemzetiség szempontjából is vegyes a kép. Vannak ukrán gyermekek is, akik idővel megtanulnak magyarul. Mindenkinek a legjobbat szeretnénk, úgy látjuk ezek a gyermekek a szerető családba beilleszkednek, és cseppet sem zavarja őket a magyar-ukrán kettősség, szívesen járnak szerepelni, kirándulni Magyarországra.

Az interjút készítette:
Bágya János

A magyarországi Szent Gyermekség Műve missziós gyermekcsoportjai egy éven keresztül imádkoznak és gyűjtenek adományokat a kárpátaljai árva gyermektársaik javára, hogy mielőbb befejeződhessen a Ráti Szent Mihály Gyermekotthon 4. családi házának építése. Az éves projekt céljait minden jólelkű ember támogathatja a 11600006-00000000-27778649 számlaszámra küldött adományaival. Kérjük, a közlemény rovatba írja be: Gyermekotthon.

Jubileumi ünnepség

Napsütéses őszi reggelen, 2014. október 18-án, minden égtáj felől több száz zöldsapkás missziós gyermek érkezett a csoportjával, vagy szülők kíséretében a testvéreikkel együtt a Szent István Bazilikába, hogy megünnepeljék a Missziós Gyermek Társasága újjáalakulásának és szolgálatának 5 éves jubileumát.

Snell György atya, a Bazilika plébánosa elsőként a missziós gyermekeket üdvözölte, majd a kontinensek missziós színeiben készült pólókban sürgő-forgó embereket, akik minden korosztályt képviseltek, kisbabától a nagyszülőkig. Örömeinek adott hangot, mondván, akkor a legszebb a Bazilika, amikor gyermekekkel van tele. Kiemelte, hogy a misszió, mint küldetés a születéssel kezdődik, és akkor tudja az ember igazán teljesíteni, ha belenő és Krisztus művének folytatójává válik ebben a világban.

A hivatalos program Sebastian atya köszöntőjével kezdődött: „A szívünkben fakadt önzetlen szolgálatunk eredményeként vagyunk itt a Bazilikában ünnepelni. Bátran merem mondani, hogy valószínűleg elárasztott minket a mi Urunk

kegyelme. 2009. május 29-én Rómában a San Stefano Rotondo bazilikában 34 gyermeket iktattam be hivatalosan a Szent Gyermekség Művébe, és ezzel indult újra Magyarországon 60 év szünet után a Missziós Gyermek Társasága. Azóta több egyházmegyében és egyházi intézményben alakult meg a missziós gyermekek csoportja. Ma 26 csoport van országszerte, a beiktatottak száma 960 fő.” Ezután kezdődött az SZGYM életét bemutató rövidfilm.

Rómából is érkezett köszöntő, a Népek Evangelizációja Kongregációhoz tartozó Szent Gyermekség Műve főtítkárá küldte üdvözlését a kis missziósoknak: „Gratulálok nektek az elkötelezettségetekhez, hogy az örömhír hordozói, terjesztői és Jézus hű missziós tanítvá-

nyai, a Szentatya szeretett munkatársai vagytok. Szolgálatotok célja és értelme, hogy imádkoztok és megosztjátok a jaitokat testvéreitekkel az Egyház nagy családjában. Gyermekek segítenek gyermekeknek: ez az a küldetés, amelyet Jézus rátok bíz, mert tudja, hogy képesek vagytok rá, ezért a világon élő minden gyermek nevében köszönöm, hogy miszionáriusok vagytok!”

Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius is köszöntötte a missziós gyermekeket, és mesélt nekik saját miszionáriusi élményeiről: „Gyermekekori vágyam volt, hogy egyszer miszionárius lehessenek.” A nuncius atya hosszabb ideig szolgált Afrikában, a gyermekek érdeklődve hallgatták az ott szerzett missziós tapasztalatait. Elmondta, hogy

adományozók segítségével építettek fel két iskolát is Kamerunban, egyet a mozgássérülteknek, egyet pedig a siket-néma gyerekeknek. Öröm volt látnia, hogyan segítik egymást a sérült gyermekek. Beszült egy japán emlékérl is, amikor karácsony közeledtével egy fiatal tanárnővel beszélgetett, akiről kiderült, hogy nem tudta, mit jelent a karácsony. Ez döbbenettette rá a misszió fontosságára. A beszéd után a nuncius atya áldását adta a gyermekekre.

A szentmisét Dr. Kránitz Mihály teológia professzor mutatta be. Homlíája a kis missziósoknak szólt: Jézus elsősorban apostolokat választott ki, de éppen a Szent Gyermekség Műve mutatja, hogy a gyermekek is hirdethetik Krisztus evangéliumát. Hogyan is figyelmezteti Jézus a felnőtteket? „... ha nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába.” Tanulnunk kell Jézustól, el kell lesnünk az Ő példáját, az Ő módszerét, hogy el tudjunk jutni a másik ember szívéhez. Ferenc pápa fogalmazta meg, hogy egy fiatal egy másik fiatal tud a legjobban Krisztushoz vezetni. Érezzük magunkat megszólítva. Feladatunk meghívni a barátainkat, a körülöttünk állókat Jézushoz. Az Úr kérdezi tőlünk: „Kit küldjek el, ki megy el nekünk?” Válaszoljuk együtt: „Itt vagyok, engem küldj el!”

Ezután Sebastian atya beavatta a Szent Gyermekség Műve új tagját, Milánt, aki fogadalmában vállalta, hogy kis imával, ki áldozattal segít gyermektársainak.

A szentmise áldozati adományait, a misszió egyes földrészeinek jelképeit,

gyermekek vitték az oltárhoz:

SZGYM jelképe: hálából a magyarországi gyermekmisszió elmúlt 5 évéért

Kereszt: új hivatásokért és a megszentelt életet élőkért

Vizeskorsó: azokért, akik a vízből hiányt szenvednek

Hangszer: Dél-Amerikáért

Rizs: Ázsiáért

Kard: a háborús területeken élőkért és az üldözött keresztényekért

Rózsa: hozzátartozóinkért

A hálaadó szentmise végén a nyugdíjba vonuló Kaufmann Mária néni köszöntésére és búcsúztatására került sor. Mária néni 2009-től kezdve koordinálta a missziós gyermekcsoportok életét. Formálta az arculatát az újjáalakuló hazai gyermekmissziónak, amely tagjává vált a világszerte több mint százharminc

országban működő missziós gyermekcsoportok nagy családjának. Mária néni munkásságát mi sem dicséri jobban, mint a sok missziós gyermek mosolya, ölelése, jókívánsága.

A délutáni program során a gyermekek és a látogatók a templomon kívüli sátraknál megismerkedhettek különféle missziós területekről származó tárgyakkal, zenékkal, sőt külföldi misszionáriusokkal is. A csoportoknak lehetőségük volt felmenni a Bazilika tornyába, ahonnan megcsodálhatták az eléjük táruló Budapest gyönyörű napfényes látképét.

A napot Levente Péter és Döbrentey Ildikó „Kacagó Koncert” című vidám előadása zárta, melyet a gyerekek nagy érdeklődéssel, sok nevetéssel és nagy tapssal háláltak meg.

Összeállította: Bágya János

A IV. Váci Egyházmegyei Szent Gyermekség találkozóról

Lelkesedéssel készültünk társainkkal, hogy feledhetetlenné tegyük ezt a régen várt találkozót. A 6 éves húgom, Johanna szintén missziós gyermek lett, így a családomban már hárman képviseljük ezt a „szent ügyet”. Jókat nevettünk a vetélkedőkön. Tetszett a fiatalok előadása Fausztina nővéréről és az irgalmas Jézusról. Jó volt együtt lenni, örülök, hogy sok gyereket megismerhettem, és már alig várom, hogy újra találkozzunk.

Valent Benedek, 10 éves, Patak

Idén negyedik alkalommal került megrendezésre a találkozó, ezúttal a Nógrád megyei Patakon.

Patak missziós gyermekei, a katolikus iskola tanulói és tanárai, valamint lelkes önkéntesek tették meghitté a találkozót. Közel 300 ember, 200 missziós gyermek, szüleik, testvéreik, rokonaik, jöttek el Rádról, Vecsésről, Fótról, Pásztórol, Nagybárbányából, és a távoli Encsről, hogy együtt éljék át ezt a csodálatos napot.

A program püspöki szentmisével kezdődött, melyet Beer Miklós váci megyéspüspök mutatott be Cserey András plébánossal, Varga Gábor atyával, az encsi csoport plébánosával és Sebastian atyával közösen. Zenei szolgálatukkal Keserű Konrád és barátai hoztak vidámságot és szívből jövő alleluját a gyermekek lelkébe.

A szentmise keretében Beer Miklós püspök és Sebastian atya 24 gyermeket avatott misszióssá, akik fogadalmukban vállalták, hogy kis áldozataikkal és imáikkal segítik a nehéz sorsban élő gyermektársaikat. Ezen a szentmisén lett elsőáldozó Faur Csenge, aki 16 évesen fogadta el az Úr hívó szavát.

A nagybárbányi Ifjúsági Missziós Fiatalok részleteket adtak elő Szent Fausztina nővér életéből, melyet Dancsák Viktor hit-tanár állított színpadra. Délután Busainé Kopó Rita, a pataki Katolikus Általános Iskola igazgatónője és pedagógus társai által szervezett remek ügyességi verseny következett, amely vidám gyermekhangokkal töltötte be a település hétvégi csendjét.

Ezalatt a felnőttek Sebastian és Gábor atyákkal, valamint Bágya Jánossal, a Szent Gyermekség koordinátorával beszélgettek, aki rövid bemutatót tartott az idei missziós projektről. Végül a lourdesi barlangnál közös hálaadó ima után Sebastian atya áldásával hazaindultunk.

Az egész felejthetetlen napért köszönetet mondtunk Pinczéné Fábián Eszter hitoktatónak, a pataki Szent Gyermekség csoport kísérlőjének, aki az egész csapatot összefogta. Jövőre, az ötödik Váci Egyházmegyei Szent Gyermekség találkozót Rádon tartjuk, ahogy Sebastian atya mondta: RÁD, RÁD VÁR!

Keserű Márta

Váci Egyházmegyei
Szent Gyermekség Műve koordinátora

Nagy várakozással néztünk a találkozóra. Mi még soha sem voltunk missziós találkozón, de akik igen, azok csupa jót meséltek róla; hogy mennyire jó érzés hivatalosan is a missziósokhoz tartozni – és minden beigazolódtott! Ajándék számunkra, hogy befogadott minket ez a közösség. Hátatelt szívvel szorongattuk a rózsafüzért, és büszkén fogjuk viselni a zöld sapkát. Csatakiáltásunk: „Missziósok vagyunk! Szeretjük az Egyházat! Küldetésben járunk. Éljen Krisztus!”

**Az encsi csoport
13 újonnan beiktatott tagja**

Összefogással a missziós gyermekekért

A Veszprémi Főegyházmegye területén lévő Kislődön és Pápakovácsiban, valamint a Hajdú-Bihar megyei Nyíradonyban kis missziósokat avattak a Szent Gyermekség Művébe.

Kislődön, 2015. április 19-én, a Róthy Mihály Múzeumban gyülekezve, nagy örömmel fogadtuk a missziós vezetőket: Sebastian atyát, Blandina nővért és Jánost, valamint a szervezésben segítő Nyőgér Dezsőné katekétát. Templomunkban Sebastian atya plébánosunkkal, Gábor atyával közösen bemutatott szentmisén új missziós gyermekeket avattak fel.

A szentmise kezdetén köszöntők hangzottak el, majd a homíliát követően került sor a 17 kislődi és 3 csehbányai gyermek fogadalomtételére. Együtt mondták a „Szent Gyermekség Hitvallását”, megkapták a tagsági kártyát és a missziós Rózsafüzért. Elénekeltek a Missziós Gyermekek Himnuszát, majd felvették az összetartozást jelképező zöld sapkát. Végül a szerény agapén szeretetteljes beszélgetésre, ismerkedésre is maradt idő. Hálát adtunk a mennyei Atyának ezért a szép napért.

Csillei Adél csoportvezető, missziós szülő

Kislődről Bakonyjákóra vezetett Sebastian atyáék útja. A plébánián gyülekezve, régi ismerősként várta őket az egyházközség, hiszen itt már 2010-ben megalakult a missziós gyermekcsoport, majd az ifjúsági csoport is.

A pihenést jelentő bensőséges beszélgetés után Pápakovácsiba indultak a missziós vezetők. A templomban a gyermekek Kis Szent Teréz szentképe előtt mondhatták el Hitvallásukat. A szentmise keretében 10 pápakovácsi, kupi, pápai, németbányai és döbrönte új missziós gyermek együtt tett ígéretet arra, hogy nem felejtkeznek el az éhez, árva és beteg gyermekekről. A szülői összefogás szép példája, ahogyan a gyermekek a távolabbi településekről is eljutottak a missziós szentmisére.

Elsőként köszönjük a plébános atyáknak, hogy a csoportok megalakulhattak. Köszönet a szülőknak, akik megérezték, hogy gyermekük javát szolgálják azzal, ha a lelki nevelést fontosnak tartják. Köszönettel tartozunk az iskoláknak is, ahol támogatják a kezdeményezésünket és biztosítják a feltételeket.

Nyőgér Dezsőné katekéta, missziós koordinátor

Végre kis misszionáriusok lettünk! A tanév kezdetén 18 gyermek úgy döntött, hogy csatlakozik a PMM Szent Gyermekség Művéhez. Havonta egy-két alkalommal gyűltünk össze. Találkozásaink alkalmával imát mondtunk a nehézsorsú gyermekekért, és készítettünk egy kis missziós tervet.

Egyre több gyerek csatlakozott kis csapatunkhoz, amelynek a Szeretet Misszionáriusai (SZEM) nevet adtuk. Végre elérkezett a várva-várt nap, 2015. április 23-ika, és a már 37 főt számláló csapatunk izgatottan várta, hogy Sebastian atya ellátogasson hozzánk, és hivatalosan is misszionáriussá fogadjon bennünket.

Néha- néha elcsuklott a hangunk a fogadalomtétel alatt. Nem csoda, hiszen nagyon vártuk már azt a pillanatot, hogy a kezünkben tarthassuk a missziós Rózsafüzért, az igazolványt, és hogy a zöld sapka a fejünkre kerüljön.

Köszönjük szüleinknek, hogy mindenben támogatják kezdeményezésünket. Hálánkat fejezzük ki iskolánk vezetőinek, lelki igazgatójának, papjainak, hitoktatóinak, s az itt tanító pedagógusoknak, hogy e nemes cselekedet mellett állnak.

SZEM csoport,

Nyíradonyi Szent Mihály
Görögkatolikus Általános Iskola tanulói

A föld sója és a világ világossága

A 2014-2015 években a magyarországi Szent Péter Apostol Műve fiataljai a jötevőikkel együtt öt Pápua új-guineai papnövendéket támogatnak imával és adománnyal, akik a port-moresbyi Szentlélek Szemináriumban tanulnak.

Korábbi számunkban bemutattuk a szeminaristákat, most a papképzés helyzetéről írunk. A verbita atyák alapították ezt a szemináriumot Madangban, onnan átköltöztek a fővárosba. Akkoriban ez volt a nagy szeminárium, Salamon-szigetekről is ide érkeztek tanulni, mivel a Salamon-szigetek és Pápua Új-Guinea egy püspöki konferencia fennhatósága alá tartozott. A cél az volt, hogy a bennszülött férfiakat képezzék, egyházmegyes papokká szenteljék, de különböző szerzetesek is jöttek. Jelenleg Katolikus Teológiai Intézet a neve, de megtartották eredeti nevét is, a Szentlélek Szemináriumot.

Tizenkilenc egyházmegyből készülnek itt a papságra a jelöltek. Nem könnyű feladat képezni ezeket a fiatalembereket, akik különböző háttérrel érkeznek. Papnak lenni nem hétköznapi dolog, eltér a helyi mindennapi kultúrától. Meg kell tanulniuk, hogy mit jelent a papi hivatás, milyen egy pap életmódja, mit várnak el egy paptól vagy egy szeminaristától.

A szeminaristák közül a legtöbben harmadik, néhányan közülük pedig má-

sodik generációs katolikusok, ami azt jelenti, hogy vagy a nagyapjuk, vagy az apjuk kapta meg a felnőtt keresztséget, míg őket magukat már kisbaba korukban megkeresztelték. Ennek ellenére a keresztyénség nem lett igazán a melanéziai kultúra része. Az egyház Pápua Új-Guineában még fiatal, ezért fontos fiatalokat kiképezni az egyház jövő vezetőivé. Ők lehetnek a föld sója és a világ világossága saját népük számára.

Olyan vezetőkre van szükség, akik ott-hon vannak a helyi kultúrában, így segítik keresztyénnyé tenni az emberek gondolkodásmódját, jelenlegi világnézetét, mely helyesli pl. a poligámiát és a törzsi háborúkat.

Nemrég ölték meg Jerry Inao atyát, aki ebben a szemináriumban végzett. A bereinai egyházmegye egyik legtávolabbi plébániájára kapott kinevezést, hogy próbálja keresztyénnyé tenni azt a gondolkodásmódot, amely támogatja a szemet szemért, fogat fogért rendszert – a törzsi háborúkat -, és hogy ezúton kibékítse saját törzsét az ellenséges törzssel. Az ellenséges törzs tagjai azonban megölték őt.

A Szentlélek Szeminárium 2013-ban ünnepelte fennállásának aranyjubiléumát. Az ötven év alatt sok pap került ki onnan, akik a saját egyházmegyükben dolgoznak, de még mindig túl kevés a hivatás. Több plébánián nincs plébános, a papoknak két vagy három, egymástól igen távoleső plébániát kell ellátniuk emiatt. Az emberek sírva kérik a püspököket, hogy adjon nekik papot. Hasonlóképpen a szeminárium rektora is kérte a püspököket, hogy küldjenek nevelőket, hogy segítsenek vezetni a szemináriumot. A püspökök, akik tudatában vannak a papképzés elsődleges fontosságának, pozitívan válaszoltak, és adtak segítőket erre a célra. Ők fogják kinevelni a jövő papságát, akik majd életet visznek az üres plébániákra.

Az a tapasztalat, hogy Pápua Új-Guineában gyorsan nő a népesség, így a papok száma, akik a plébánián dolgoznak, nem arányos a hívek számával. Ma már nem érkezik annyi misszionárius, mint amikor először evangelizálták őket. Sok megöregedett misszionárius pap visszaköltözött hazájába, egyre több üres plébániát hagyva maguk után, de néhányan még mindig ott maradtak és dolgoznak ezeken a szigeteken.

Összeállította:
Blandina SSps nővér

Kérjük, segítsék a bennszülött papok képzését Pápua Új-Guineában

– hogy Isten Igéjét terjeszthessék és segíthessék a keresztyén közösségeket felépíteni.

Minden jószívű ember hozzájárulhat a
11600006 - 00000000 -
47902093

számlaszámra küldött adományaival.

A közleményben kérjük feltüntetni:
Szent Péter Apostol Műve
„Kispapok képzésére”.

Pakisztáni szeminárium támogatása

A magyarországi Pápai Missziós Művek a Szent Péter Apostol Műve ágazat segítségével a Lahore-i Szűz Mária Kiszeminárium lakóit több mint 30 új ágyhoz juttatta a múlt évben.

A Lahore-i Szűz Mária Kiszeminárium a helyi római katolikus érsekség alá tartozik. Ez az ország első szemináriuma, 1951-ben alapította Marcel Roger Buyse belga kapucinus püspök. A szeminárium azóta is szolgálja a lahorei, multani és rawalpindi egyházmegyéket, valamint a kapucinus és a ferences rendet is.

1992 szeptembere óta a Szűz Mária Kiszeminárium szeminaristákat képez a karachi érsekségből és a hyderabadi egyházmegyékből is. Az épületet kibővítették két új osztályteremmel és egy konferenciateremmel, amit Vianney Szent Jánosról, az egyházmegyes papság patrónusáról neveztek el. A kezdetekkor a szemináriumnak 98 hallgatója volt.

Az intézmény egyik rektora Joseph Coutts, Faisalabad püspöke volt. Jelenleg, 2013 óta, Inayat Bernard atya tölti be ezt a tisztséget, melyre egyszer már korábban is - 1988-ban - kapott megbízatást. A közbeeső évek során különböző plébániákon dolgozott a Lahore-i érsekség területén. Bernard atya a Pakisztáni

Katolikus Sajtóegyesület titkára is. 1993 júliusában a Krisztus Király Szeminárium rektorává is kinevezték. Tagja a Vallásközi Párbeszéd és Ökumenizmus Nemzeti Bizottságnak, amely a gyertyagyújtási és a faültetési akciót szervezte az India és Pakisztán közötti békéért.

A Népek Missziója magazin előző számában Inayat Bernard atya beszélt nekünk a nehézségekről, gondokról, amelyekkel a pakisztáni katolikus egyháznak, így a papnevelő intézeteknek is szembe kell nézniük. Ebben a helyzet-

ben jó hír, hogy sok fiatalember akarja papként szolgálni az egyházat, ezért a szeminárium évről-évre növekszik, bővül. Nagy öröm volt számukra, amikor tavaly a magyarországi PMM 30 új ágy beszerzésével segített nekik.

Továbbra is imádkozunk Bernard atyáért, a szeminaristákért és az összes üldözött keresztényért, hogy maradjanak hűek Jézus Krisztushoz, a mi Urunkhoz, Istenünkhöz.

Összeállította:
Maria Blandina SSpS

Missziós küldetésünk a misztériumjátékokban

A nagybárkányi és pásztói ifjúsági missziósok több éve együttműködve szolgálják az Urat és embertársaikat a misztériumjátékok révén.

A misztériumjátékok fő célja, hogy az emberek érdeklődését felkeltsék a szentek élete iránt, és hitelesen bemutatva egyre közelebb hozzák őket az emberi szívekhez. Már 2009 óta járják az országot; legsikeresebb szolgálatuk: Kis Szent Teréz – A szeretet kis útja, amelyet minden évben többször is bemutatnak. Mindezek mellett az országos missziós találkozók már törzsvendégnek számítanak. Előadták többek között: Boldog Teréz anya – A szeretet misszionáriusa; Szent Bakhíta – A rabszolga, aki szent lett; és Szent Fausztina nővér

– Az Irgalmasság apostola misztériumjátékokat. A műveket jómagam, a csoport vezetője állítom össze és rendezem a szentek naplóit, a róluk készült játék- és dokumentumfilmek alapján.

Mindig törekszem a lehető legnagyobb hűséggel megtalálni az adott szent személyiségéhez a legmegfelelőbb szereplőt. Előtte átímádkozom a folyamatot, és az Úr segítségét kérem a jelenetek és személyek kiválasztásához. Nagy áldozatokkal jár ez a fajta szolgálat, – hangsúlyozva a „szolgálatot” – ugyanis nem szereplésről van szó. A jeleneteken keresztül megpróbálom bemutatni a fiatal felnőtteknek, mit is akarunk közölni, mi az előadások fő célja, milyen érzelmeket, drámai hangulatokat kell közvetítsenek. Mindezek által a szereplők is közelebb kerülnek ahhoz a karakterhez, akit alakítanak.

A legértékesebbnek tartom a fiatalok áldozatát, lelkesedését és hozzáállását, a szabad idejükről való lemondásukat a próbák miatt. Minden próba imádsággal kezdődik, ezt tartom az egyik legfontosabbnak, hogy mennyei közbenjáró segítséget kérjünk szolgálatainkra. Közvetlenül előadás előtt is nélkülözhetetlennek tartom az imát, ami által maga az egész szolgálat imává válik. Jó látni, ahogy a fiatalok megerősödnek a kegyelmek és visszajelzések által, amelyeket Istentől az embereken keresztül kapnak. Fontos a jól megválasztott zenei háttér is..

Minden szolgálatunk vezérmotívuma: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10, 32)

Dancsák Viktor
hittanár, a csoport vezetője

A szerzetesnő, aki több mint száz gyermeket keresztelt

„Semmit sem tettem, csak a kötelességemet” – mosolyog az albán szerzetesnő, Maria Kaleta. Évtizedeken keresztül élete veszélyeztetésével tartotta életben a hitet a tartományban, ahol élt.

A mozikban ugyan nem, de a valóságban a hősök gyakran gyengédek és halk szavúak, például az évtizedeken át kommunista uralom alatt álló Albániában, ahol a vallásgyakorlásnak minden formáját szigorúan büntették. Papokat és szerzeteseket, de hívő szülőket is, akik gyermekeikkel imádkoztak, elfogtak, megkínóztak, büntetőtáborokba hurcoltak vagy kivégeztek.

1967-ben a kommunista zsarnok, Enver Hodzsa Albániát a világ első számú ateista államának nyilvánította, miután öt katolikus püspököt kivégeztetett. Templomok ezreit rombolták

le vagy alakították át kaszárnnyává. Lelkészek százait fogták el, kínozták vagy gyilkolták meg. A büntetőtörvénykönyv a vallásos tevékenység minden formáját halállal büntette. Olyan kegyetlenül tombolt a rendszer, hogy az albán egyház még ma is külföldi misszionáriusokra van utalva.

Szegény és szétvert ez az ősrégi egyház, de egyidejűleg gazdag a szent hősökben, akik Krisztusért életüket is kockára tették. A ma 85 éves szerzetesnő, Maria Kaleta, évtizedeken át dolgozott a halálbüntetés ill. mártíromság „Damoklész kardja” alatt.

Fiatal korában csatlakozott a ferences család egyik ágához. Amikor a kommunisták hatalomra kerültek és 1946-ban bezárták a kolostorukat, nagybátyjához ment, aki Pistullban papként működött, hogy segítsen a lelkigondozásban. Ám hamarosan elfogták a papot, 30 év fogságra ítélték, és 8 évet ténylegesen a börtönben töltött. Közvetlenül a szabadulása után már illegalitásban misézett a katolikus családoknál 1958-ban bekövetkezett haláláig. A plébániát közben a hatóságok iskolává alakították át.

Maria Kaleta nővér nem hordhatta többé a szerzetesi ruhát, de hivatásából nem engedett. Egy mezőgazdasági kolhozban dolgozott. „Az emberek ismerték vallásos utamat, néha közösen imádkoztuk a rózsafüzért” – meséli. A törékeny alkatú szerzetesnő titokban ostyát sütött, elvitte egy illegalitásban működő paphoz, hogy megáldja azokat, majd visszavitte a tartományában élő híveknek. De még ez sem volt elég. „Megkereszteltem az itt élő gyermekeket – és semmi baj nem történt.”

A nővér hősies bátorságának híre gyorsan elterjedt a hívek között. Hamarosan jöttek a szomszédos falvakból katolikus szülők, hogy Maria Kaleta nővérral megkereszteltessék gyermekeiket. „Több mint száz gyermeket kereszteltem meg” – meséli kedves mosollyal. Egyszer a nyílt utcán keresztelt meg egy újszülöttet. Másik alkalommal egy kommunista család jött hozzá, hogy ikreit megkereszteltesse. „Semmi edényem

nem volt, a kereszteléshez hát a közeli folyóból vettem egy cipőnyi vizet, és ezzel kereszteltem meg a gyermekeket.”

Egyszer megállította őt egy rendőr. „Azért vagyok itt, hogy a munkámat végezzem” – válaszolta a nővér. A rendőr talált a zsebében egy rózsafüzért. „A nagybátyám ajándéka” – mondta a nővér. A rendőr megfenyegette: „Tudnod kell, hogy mindig ellenőrzünk téged.”

Az, hogy Maria nővért nem érte semmi baj egy olyan országban, ahol híveket már kisebb „vétségekért” bebörtönöztek, megkínóztak, sőt kivégeztek – ez egy csoda volt. Sem Maria Kaleta, sem azok a szülők, akik rábízták magukat, sem a gyermekek, akiket megkeresztelt, nem kerültek az ateista állam darálójába.

1985-ben meghalt a hosszú ideig uralgó ateista diktátor, és 1991-ben összeomlott a kommunista rendszer. Az egyház kilépett az illegalitásból, misszionáriusok jöttek más országokból. A fordulat után a nővér a papoknak elmondta az általa megkeresztelt nevet. Hogy volt-e valamilyen dokumentáció? „Nem, az túl veszélyes lett volna – mindenekelőtt a megkeresztelt szüleinek. A papok ismertek engem. Az én kijelentésem elég volt dokumentációnak” – mosolyog huncutul a nővér.

Ma három nővérral él együtt egy szelény házban Pistullban. Két pápának is elmesélhette élete történetét, erre szelényen csak ezt mondta: „Olyan sokan voltak, akik sokkal többet tettek, főleg akik többet szenvedtek! Én csak a kö-

telességemet teljesítettem.” Amikor 1993-ban Szent II. János Pál pápa látogatást tett Szkutariban, mesélhetett neki az életéről. Maria Kaleta nővér mosolyogva mondja: „Valakivel találkozni, aki egy szent, az nagyszerű dolog!”

Múlt év szeptemberében Ferenc pápa meglátogatta Albániát, amelyet Európa „szegényházának” neveznek. Az üldözés két túlélője beszélhetett neki életéről. Egyikük, a 84 éves pap, Ernest Simoni volt, akinek rendfőnökeit a kommunisták megölték, mert nem voltak hajlandók szakítani a pápával. Simonit elfogták, három hónapig kínozták és halálra ítélték. Ugyan nem végezték ki, de 18 évig kellett megalázó körülmények között a bányákban dolgoznia. A másik túlélő, Maria Kaleta térdre borult Ferenc pápa előtt és áldását kérte.

Ferenc pápa láthatóan meghatódva ölelte át ezt a két szelíd hóst. Előkészített beszédét félretette és szabadon beszélt: „Önök túl sokat szenvedtek, testileg és lelkileg is, ehhez adódott a bizonytalanságtól való félelem, hogy agyonlövök önöket vagy sem. Így éltek, ezzel a félelemmel, de az Úrtól vigasztalást nyertek!”

A nővér példaképe az 1910-ben a közeli Skopjében született Teréz anya, akinek a képe a szobájában függ. Látogatói azt mondják, hogy Maria Kaleta nővér nagyon hasonlít rá – ám nemcsak külsőleg. Teréz anya, ahogy ő maga mondta, Kalkuttában haldoklók tízezreinek adott „menetjegyet

a mennybe”, amikor megkeresztelte őket. Ugyanezt tette Maria Kaleta nővér is, amikor sok gyermeket megkeresztelt a kommunista Albániában.

Fordította: **Szabó Bernadett**
(Forrás: allewelt März/April 2015)

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a telefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

**ISTENI IGE TÁRSASÁGA:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG**

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Bővebb információ:

- Telefon: 06-30/418-9196
- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu

India után minden más

Az elmúlt fél évről beszámolni egy cikkben ugyancsak nagy kihívás, hogy ne is legyen túl száraz, de Coelho - szerűvé se váljon. Ezt főleg akkor ismertem fel, amikor nekiültem az írásnak. Fél év Indiában két egészen különböző helyen, közben utazás, kihívások, barátságok, szabadság, hihetetlen találkozások.

Harmadéves orvostanhallgatóként merült fel bennem az ötlet, hogy végzés előtt szakmai gyakorlatként hosszabb időt egy harmadik világbeli országban töltssek. Vonzott az ismeretlen, a különböző látásmód, az ellentmondó hírek, a megismerés és tapasztalás szabadsága. Hét éves korom óta iskolapadban ülök, lassan dolgozni fogok, de fogalmam sincs, miként élnek, gondolkoznak a világ más tájain az emberek. Kíváncsi voltam, mi teszi őket boldoggá, miben különböznek kultúráink, és hol vannak közös pontjaink; hogyan képesek együtt élni a nyomorral, a fájdalommal, és mi-ből merítenek erőt.

Időbe telt, míg eldöntöttem, érdekes-e kihagynom egy évet az egyetememen egy ilyen kalandért, itthon hagyni mindenkit, akit szeretek és jól ismerek, valóban utam-e ez, mi motivál, elég erős vagyok-e egyáltalán ehhez egyedül, mert elképzelni sem tudtam, mi vár majd rám.

Sebastian atya sokat segített az utam szervezésében. Mivel India óriási, s a különböző államok igen eltérőek, úgy határoztunk, hogy először három hónapot az észak-keleti Kalkuttában Teréz anya

nővéreinél, majd két hónapot délen, egy keralai kisvárosban, Perumbavoorban munkával töltök, a kettő közötti három héten pedig Észak-Indiában nézek körül.

A kétféle élmény valóban ég és föld volt, de a maga módján mindkettő nagyon gazdagító, építő. Kalkutta maga hihetetlen élmény volt. Egy tizenhétmillió városban élni, utazni, vásárolni és dolgozni önmagában is érdekes. A három ott töltött hónapom során minden egyes nap láttam valami egészen meglepő, sokszor ugyancsak vicces, vagy megrendítő, érthetetlen vagy csak számomra ismeretlen szokást, meglepő élethelyzetet: utcán reggeli tisztálkodásukat végző férfiakat, megélhetési koldusokat és olyan igazán szegény embereket, akik nem kértek. Láttam még szótlán tekintetű szenvedést; korábban ismeretlen gesztusokat; babonát; mámoros ünneplést rengeteg színnel, fénnel, hanggal, érzelemmel. Kalkuttában egy fogyatékos gyermekekkel foglalkozó otthonban dolgoztam, majd később két rendelőben, ahol többnyire sebeket kötöztünk, alapvető gyógyszereket adtunk. Meghatározó és megerősítő élmény volt képessé válni olyan feladatokra és helyt állni olyan helyzetekben, melyektől egyfelől korábban féltem, másfelől álmomban sem gondoltam volna, hogy megtörténhet velem, és felemelő volt gyógyulni látni embereket, akik hozzánk jöttek.

Hihetetlen jó élmény volt Kalkuttában megismerni azt a sok önkéntest, akikkel együtt dolgozhattam. Inspiráló és izgalmas volt látni az életüket, a kultúrájukat,

mindezt a mindannyiunk számára merőben ismeretlen és új környezetben. Dolgozhattam együtt korábban 18 évig eskimókat tanító hetven éves férfivel, az Fc Barcelona sportorvosával, egy koreai újságíróval, világutazókkal, olasz bestseller íróval, egy nyomornegyedben önálló projektet létrehozó harmincas olasz lánnyal.

Három heti utazgatás után érkeztem Dél-Indiába, a Kerala állambeli Perumbavoorba, ahol egy kórház gyer-

mekosztályán önkénteskedtem. Eleinte nehezen láttam át, mihez kezdek majd az egyébként gyönyörű és egzotikus helyen, egyedüli külföldiként ott, ahol inkább malayalamul beszéltek, mint angolul, ahol nagy meglepetésemre egy kórházi szobában szállásoltak el, és ahol eleinte internetem se igazán volt. Mindezek ellenére, de talán ezeknek is köszönhetően, nagyon személyes és szép lett az ott töltött két hónapom. A munkatársaim, a betegek és családjaik

rendkívül nyitottak, kíváncsiak, nyíltszívűek, kedvesek és befogadóak voltak velem. Figyeltek rám és gondoskodtak rólam, meghívtak magukhoz, elvittek eljegyzésekre, esküvőkre, temetési szertartásra, brahmin beavatási szertartásra; megvendégeltek különféle gyümölcsökkel, édességekkel, hogy minél többfélét kipróbálhassak. Különösen az a doktor-nő és a férje viselték gondomat, akivel együtt dolgoztam. Minden vasárnapra programot szerveztek nekem, mutatták az országukat és meséltek a szokásaikról, vallásaikról, hagyományaikról, s kérdezgettek a mieinkről; megismertettek vendégszeretetükkel, tanítottak emberiségre, hitre, hűségre. Úgy gondoskodtak rólam, mintha a lányuk lettem volna.

Gyönyörű helyeken járhattam velük is, és a magam útján is. Mindenki türelmesen taníttatott malayalamul, így egy-két hét után magam tudtam kikérdezni a gyerekeket és szüleiket panaszaiukról - persze válaszaikhoz gyakran volt szükségem tolmácsra. Sokat tanultam az

ápolónőktől is. Lenyűgözött az a fajta önfegyelem, és tartás, ahogy munkájukat becsülettel és nagy alapossággal végezték; problémáikat háttérbe tudták szorítani, panaszkodás, áskálódás helyett őszintén mosolyogtak, nevettek egymásra, pedig sokuk komoly kihívásokkal küzdött. Sokat tanultam abból, ahogyan életüket alapvetően meghatározza hitük és vallásuk, legyenek akár keresztények, hinduk, szikhek, muszlimok vagy buddhisták. Nem csak a saját vallásukhoz és hitükhöz való viszonyuk volt rám hatással, hanem ahogyan egymás vallásához viszonyultak: tisztelettel és türelemmel. Ez volt alapvető tapasztalatom ottlétem során, bár tudom, hogy a vallások közötti feszültség Indiában is fokozódó probléma.

„India után minden más” volt a címe annak a könyvnek, melyet utam előtt kaptam Sebastian atyától. Valóban sok minden változott bennem, gazdagodtam barátságokkal, megismerésekkel, fájdalommal, kihívásokkal, sajnálattal, kétségekkel, ráhagyatkozással, csodákkal, hihetetlen egybeesésekkel, hittel és nagyon sok támponttal, amit az ott megélték jelentenek nekem. Sokat adott nekem az az egészen másfajta látásmód és életszemlélet, amit ott megismerhettem. Megtanított a szenvedéshez, nehézségekhez való hozzáállásra, hiszen szenvedés és nehézség - ha nem is olyan kézzel fogható és szemmel látható formában -, de a lelkekbe zárva és látszólag egészséges, vagy csupán lassan betegedő testekben Európában is jelen van.

Ribiánszky Ági

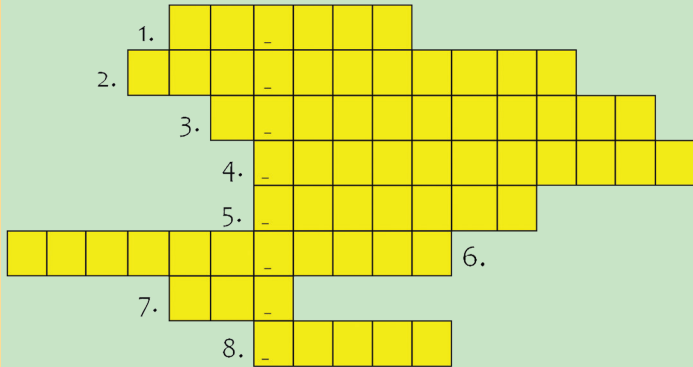

REJTVÉNY

A rejtvény helyes megfejtői megtudhatják, hogy Ferenc pápa melyik szerzetes rend tagja. Fejtsd meg a rejtvényt, és küldd el nekünk! • Postán, címünk: Pápai Missziós Művek 1223 Budapest, Jókai Mór utca 14.

• E-mailben: papaimisszio@hotmail.com • Facebook üzenetben: facebook.com/Pápai

Beküldési határidő: 2015. június 30.

1. A munkácsi (Kárpátalja) megyéspüspök vezetékeve:
2. 2013-as megvalósult kárpátaljai projektünk falujának a neve:
3. A Kárpátaljai ... Karitás védőszentje:
4. Ferenc pápa meghirdette 2015-re a megszentelt életet élők, azaz a ... évét.
5. Csap és Ungvár városa között található az idei projektünk települése, amely az ukrainai ... járás része.
6. Az idei projektünk a Kárpátaljai Sz. M. Gyermekotthon támogatása. Az otthon védőszentje:
7. Az idei projektünk gyermekotthona a kárpátaljai ... településen található.
8. A munkácsi megyéspüspök keresztnéve:

Az októberi szám rejtvényének megfejtései:

Vízszintes

3. Legfiatalabb egyházmegyénk, védőszentje Szent László király Debrecen-Nyíregyháza

5. A másik legfiatalabb egyházmegyénk, 1993-ban alapította Szent II. János Pál pápa Kaposvár

9. Itt született Szent Márton püspök, a keresztény hit terjesztésének nagy alakja Szombathely

Függőleges

2. Első érseke Szent Asztrik apát volt, aki a koronát hozta Szent István király számára Kalocsa-Kecskemét

6. Egyik püspöke Prohászka Ottokár, a 20. századi katolicizmus kiemelkedő alakja Székesfehérvár

8. Székhelye a "négy folyó városa" Győr

A helyes megfejtést beküldők közül a szerencsés nyertesek:

Vadas Borbála (Budapest)

Reményi Csaba és Kristóf (Hévígyörk)

Szent Lőrinc Missziós csoport

(Pásztó)

GRATULÁLUNK!

Cikkeinkről bővebben olvashatnak a www.papaimisszio.hu weboldalunkon.

Szent Gyermekség Műve

Nyári tábor

*„Legyen nekem a Te igéd szerint!”
Lk 1,38*

**2015. augusztus 2-6.
Mátraverebély - Szentkút**

Részvételi hozzájárulás: 14.000 Ft

A hozzájárulás a tábor költségeit csak részlegesen tartalmazza. Támogató adományokra továbbra is számítunk.

SZÁLLÁS: zarándokházban és sátrakban
PROGRAM: missziós előadások, kézműves foglalkozások, játékok, sport, kirándulás stb.

JELENTKEZÉS: 2015. május 10-ig a Missziós Gyermekcsoport kísérvénél: